

центуацій (явище вторинної та первинної контамінації) або за допомогою словотвірних дериватів за принципом аналогії; найбільш функційними за останній рік є відепонімічні утворення та епонімічні сполуки воєнного змісту, а також епоніми-характеристики діяльності відомих політичних діячів; наявність контамінацій другого ступеня (нові переносні значення) породжена модифікаціями суспільної свідомості та моралі, що формують динамічну та водночас чітко окреслену мовну картину світу, засвідчуючи загальне розчарування в інституті влади, суспільному устрої та соціальних відносинах.

Зважаючи на те, що епонімікон сучасної української мови являє собою відкрите системне утворення, а епоніми є носіями лінгвістичної, етнографічної, історичної, соціальної й культурної інформації, дослідження цих одиниць перспективне з погляду їхнього значення в історії науки й житті українського суспільства.

Ляшкова І.
НТУ «ХП»

ОЛЕКСІЙ АУЛОВ – ПОЕТ СЛОБОЖАНЩИНИ

Особисте знайомство на літературному вечері за участі письменників та поетів Харківщини з Олексієм Ауловим та його творчістю, яка вражає незвичністю, актуальністю та красою слова, спонукало автора роботи до вивчення творчості цього митця.

Метою цього дослідження є висвітлення морально-ціннісних та естетичних аспектів творчості сучасного слобожанського поета Олексія Аулова.

Є поети, які народжуються, як Афіна з голови Зевса – миттєво і в розквіті таланту. Це українець Павло Тичина, росіянин Сергій Єсенін, француз Артюр Рембо. Деякі з них, спалахнувши зоряною енергією, так само швидко гаснуть. Є поети, які нагадують собою джерело. Довго й наполегливо шукає шлях до річки сріблястий струмінь джерела. Його живе пульсування то майже зникає у лісовій гушавині, то наштовхнувшись на камінь, спадає з нього дзвінким водограєм, щоб колись улитись у широку й потужну широчінь ріки, яка несе свої води до неосяжного моря.

Саме до таких поетів належить Олексій Аулов, який навчався, працював та продовжує творити українською та російськими мовами в Харкові. Перша збірка його вірші «Доверие» якраз і підкреслювала оту довірливу «джерельну пошуковість», що на перших порах дуже залежала від зовніш-ніх обставин, від довір'я тих, з ким починав свій творчий шлях поет Слобожанщини. «Як дивовижно тасуються карти!» – вражено вигукнув устами свого героя у «Майстрі і Маргариті» Михайло Булгаков. Хто б міг подумати, що звичайний хлопець зможе висловити в поезії те, про що мріяли його батьки і пращури!

Олексій Аулов відчуває свою приналежність до справжньої поезії, що має під собою традицію, все менше він підкоряється свавіллю обставин, все глибше хоче зрозуміти суть світобудови.

Все ясніше відчуває він, що справжній поет має ЖИТТЯ невіддільне від власної творчості. Ось так Олексій Аулов приходить до Шевченка, життя якого – повне злиття поезії з долею поета.

*Вночі Тарас покинув п'єдестал
Й пішов гуляти по алях парку,
Із постаментів знятий, як з хреста,
Він ледве дихати не перестав,
Побачивши нічний сучасний Харків.*

(«Тарас між нас»)

Що ж він є – отой сучасний Харків? Невже слобожанська культура під коростою неоміщанства приречена, неville сьогодні ми можемо запропонувати Шевченкові тільки місце «козачка» у гармидері охлократичної колотнечі?

Цінним є те, що творчість Олексія Аулова спрямована проти сліпої догматичної віри, яка вже скалічила не одне покоління наших людей. Він тривожиться також з приводу ейфоричного ставлення до волі.

*Дійшли б їх розум, їхні руки,
Що є в них трохи Україна вільна,
Від волі трохи божевільна...*

З прикрістю можна констатувати, що божевільня в нашому суспільстві спостерігається не тільки від волі, а й від страху перед нею, коріння його – в тоталітарному минулому. Нелегко розпізнати привидів минулого, ще важче – не створити нових. Саме в цьому контексті поезія Олексія Аулова, вся його-

го творчість і творча діяльність спрямовані на вихід у зону соціального оптимізму, через очищення сміхом, через сприйняття справжності вічного, нехай і мінливого світу.

Маруніч Я.
НТУ «ХПИ»

УКРАИНСКИЙ ПОСТМОДЕРНИЗМ КАК «ПОСЛЕЧЕРНОБЫЛЬСКАЯ БИБЛИОТЕКА»

Чернобыльская катастрофа в апреле 1986 года была не просто экологической и техногенной катастрофой, но и тем фактором, что спровоцировал существенные политические изменения, обозначив переломный момент существования Советского Союза. По сути, именно Чернобыльская трагедия радикально изменила представление об «идеальном» общественном и политическом строе в СССР.

К Чернобылю обращается украинская исследовательница Тамара Гундорова, трактуя украинскую литературу конца 1980-х и 1990-х годов как литературу постмодернистской эпохи и образно именуя ее «последчернобыльской библиотекой». Центральным моментом ее книги «Последчернобыльская библиотека: украинский литературный постмодерн» является самая существенная проблема любой истории – проблема хронологии. И тут автору в голову приходит гениальная мысль – связать свою книгу именно с событиями в Чернобыле, ведь так сложилось, что именно Чернобыль совпал по времени с процессом распада тоталитарного советского сознания. В книге выделено два десятилетия, которые соответствуют определенным образам. Первая половина 1990-х годов – ознаменована идеей свободы. Главной задачей этого периода было стремление преодолеть неполноту украинской культуры и литературы в частности, модернизировать ее и найти свое место в Европе. Вторая половина 90-х годов – существование различных литературных групп.

Украинский постмодернизм как «последчернобыльская библиотека» – это набор текстов, цитат, дискурсов, имен, соединенных в одну книгу. Это не столько научный текст, сколько собрание эссеистических текстов об украинском постмодернизме.